100

Везиритѣ.

—Кямилъ, Джамилъ, Ахмедъ, Мехмедъ, везири многобройни
Поемахѫ властьта, — и се пакъ нѣма управия...
Тукъ краденъ луксъ, блудъ, веселба съ кючеци сладкопойни,
Тамъ бой, насилство, войни, плачъ и грозна опепия!

Отъ правдата Исламска не останахѫ вечь дири;
Наслѣдството на древнитѣ Халифи гине въ яма...
О, врѣме е да смажиме омразнитѣ везири! —"
... Така си шептяхѫ единъжь Софтитѣ, прѣзъ Байрама.

Единъ отъ тѣхъ, най старий и най отчаяний, прибави:
„— Тозъ който, безнаказано, зло може да направи,
„Рѫката си не може отъ злотворство да упази:

„Да можалъ би, той би билъ богъ, а не човѣкъ като нази!
„Послушайте ме: злостнитѣ Везири не щадете,
„Но и Везирщината, о другари, прѣмахнете! —"